

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobců: a) **David S.**, narozený xxx
b) **Filip S.**, narozený xxx
oba bytem xxx, xxx
zastoupeni JUDr. Janem Luhanem, advokátem se sídlem Lysá nad Labem,
Masarykova 1250/50

proti

žalovaným: 1) **Jitka H.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
2) **Marie S., Dis.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx

o určení vlastnického práva k pozemku,

k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, ze dne 9. prosince 2014, čj. 23C 81/2013 – 89,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **m ě n í** tak, že se určuje, že žalobci David S., r.č. xxx a Filip S., r.č. xxx jsou spoluvlastníky pozemku parc.č. xxx kat. území xxx, a to každý jednou polovinou vzhledem k celku.
- II. Žalované jsou povinny zaplatit žalobcům náklady řízení před soudy všech stupňů 40 957 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Luhana.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Dvořáčková.

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žaloba žalobců o určení vlastnictví k pozemku parc. č. xxx v katastrálním území xxx a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vycházel, jak uvedl odvolací soud ve svém rozsudku ze dne 17.6.2015, č.j. 54 Co 145/2015-106, především z tvrzení, které považoval za nesporné, že všichni účastníci byli účastníky dědického řízení po zůstaviteli Václavu S., zemřelému dne xxx. V dědickém řízení u Okresního soudu Praha – východ byla dne 8.9.2011 uzavřena dědická dohoda, která byla za tehdy nezletilého Filipa S. schválena rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 18.10.2011 sp. zn. 13C 94/2011. Usnesením ze dne 19.12.2011 Okresní soud Praha – východ č.j. 25 D 249/2011-178 schválil dědickou dohodu, podle které žalobci nabyli do podílového spoluvlastnictví pozemek parc. č. xxx v k.ú. xxx (předmětný pozemek), ostatní majetek nabyly pozůstalé dcery, tj. žalované a pozůstalá manželka Libuše S. Dědické usnesení nabylo právní moci 18.1.2012 a byl podle něj proveden zápis do katastru nemovitostí, tedy jako vlastníci pozemku byli zapsáni oba žalobci a to každý jednou ideální polovinou. V dědickém řízení žalované předložili darovací smlouvu ze dne 21.1.2011, kterou jim měl zůstavitel darovat kromě jiných nemovitostí i předmětný pozemek. Žádný závazek vyplývající z darovací smlouvy ale nebyl v dědickém řízení projednáván. Návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí podle darovací smlouvy i k předmětnému pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx byl podán Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha –východ dne 7.2.2011 a ten dne 7.3.2011 návrh na vklad nemovitostí v obvodu své působnosti zamítl z důvodu neurčitosti darovací smlouvy. Ohledně nemovitostí v obvodu působnosti Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu postoupil věc tomuto úřadu, kde bylo založeno řízení dne 9.2.2011. To bylo ohledně předmětného pozemku přerušeno a po skončení dědického řízení katastrální úřad vložil do katastru nemovitostí vlastnictví žalovaných k předmětnému pozemku (dne 15.10.2012). Žalobci se domnívali, že rozhodnutí, kterým byl zamítnut vklad, se týká celé darovací smlouvy. Otec žalobců byl synem zůstavitele a bratrem žalovaných, kterého zůstavitel vydědil a v důsledku toho se žalobci jako děti vyděděného stali dědici ze zákona povolání k dědění, neboť na ně se vydědění nevztahovalo.
2. Soud shledal naléhavý právní zájem na žalovaném určení ve smyslu ust. § 80 o.s.ř., když za nezletilého byl dán souhlas k podání žaloby, neboť žalované jsou v katastru nemovitostí zapsané jako vlastnice předmětné nemovitosti a změny v zápisu z důvodu dědické dohody nelze dosáhnout při nesouhlasu žalovaných jiným způsobem než žalobou. Pokud jde o věc samu, posuzoval ji v souladu s názorem vysloveným v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6.9.2011 sp. zn. 21Cdo 2494/2010, v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.8.2013 sp. zn. 22Cdo 1606/2003 a v rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 33Ca 228/94. Skutkový stav považoval za zjištěný tvrzením účastníků, které bylo v podstatě nesporné. Žalobní nárok posuzoval podle ust. § 132 odst.1 a § 628 odst. 1 a 2 obč. zák. a vycházel z toho, že dědic zemřelého účastníka smlouvy o převodu nemovitosti je vázán smlouvou uzavřenou zůstavitelem a že úmrtím účastníka smlouvy práva nezanikají, ale přecházejí na dědice, z čehož vyplývá, že v řízení o dědictví se do aktiv dědictví zařadí jeho práva a do pasiv dědictví jeho povinnosti vyplývající ze smlouvy. Zemře-li převodce, náleží do aktiv dědictví také převáděné nemovitosti.
3. Soud I. stupně dospěl k závěru, že žalobci i žalované byli účastníky dědického řízení po zůstaviteli Václavu S., žalobci jako vnuci zůstavitele, kteří byli povoláni po svém vyděděném otci, když vydědění se nevztahovalo na potomky vyděděného. Poté, co Okresní soud Praha-východ v opatrovnické věci „ze dne 13 Nc 94/2011 - 9“ (správně Okresní soud v Nymburce rozsudkem ze dne 18.10.2011 č.j. 13 C 94/2011 - 9) schválil za tehdy nezletilého Filipa S. dědickou dohodu uzavřenou všemi účastníky dědického řízení, rozhodl Okresní soud Praha – východ dne 19.12.2011 usnesením čj. 25 D 249/2011 – 178 tak, že schválil dohodu dědiců a ta se stala podkladem pro zápis vlastnického práva ke spornému pozemku pro oba žalobce. Jiný majetek žalobci nepřevzali. Soud vzal v úvahu také to, že 21.1.2011 uzavřel zůstavitel s oběma žalovanými smlouvu, kterou kromě jiných pozemků obdaroval žalované také předmětným

pozemkem. Žalované darovací smlouvu předložily v dědickém řízení dne 28.4.2011, jak je zřejmé z protokolu o jednání. Návrh na vklad byl podán 7.2.2011 a vlastnické právo pro obě žalované bylo zapsáno Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu pod sp. zn. V 6372/2011 – 101 s účinky vkladu ke dni podání návrhu na vklad. Nebylo zjištěno, že by žalované před žalobci či notářkou pověřenou k projednání dědictví tajily existenci darovací smlouvy. Soud posoudil darovací smlouvu jako platně uzavřenou podle § 132 odst. 1 a § 137 obč. zák. a vycházel z toho, že práva a povinnosti dárce po smrti nezankly, ale přešly na dědice, neboť nejde o práva a povinnosti vázané výhradně na jeho osobu (§ 579 obč. zák.). Byla uzavřena dohoda, podle které do práv a povinností dárce vstoupili oba žalobci, kteří jsou nadále vázáni smlouvou uzavřenou zůstavitelem. Soud neshledal důvody pro posouzení smlouvy v rozporu s dobrými mravy, neboť je zcela zřejmá vůle zůstavitele, aby vlastnictví pozemku přešlo na žalované a ty existenci darování nijak netajily. Pokud soud provedl další důkazy, zvláště je nehodnotil, protože ty konstatované k rozhodnutí zcela postačují. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že úspěšné žalované náklady řízení neúčtovaly.

4. Odvolací soud rozsudkem ze dne 17.6.2015 zjistil z dědického spisu Okresního soudu Praha-východ sp. zn. 25 D 249/2011, že jeho součástí je kromě závěti zůstavitele a listiny o vydědění syna Jiřího S. také návrh na vklad do katastru nemovitostí kromě jiného i pozemku p. č. xxx o výměře 9.406 m² v k.ú. xxx ze dne 21.1.2011, podaný 7.2.2011 (viz č.l. 29 a 30). Na č. l. 45 a 46 spisu je založena kopie darovací smlouvy ze dne 21.1.2011, kterou zůstavitel daruje žalovaným jako obdarovaným kromě jiného předmětný pozemek každé z jedné poloviny. Při jednání dne 30.6.2011 za přítomnosti žalovaných a jejich matky uznal přítomný syn zůstavitele Jiří S. listinu o vydědění za pravou a platnou, všichni přítomní uznali za platnou závět' ze dne 4.7.1997, kterou zůstavitel odkázal svůj movitý i nemovitý majetek stejným dílem svým dcerám - žalovaným a pro manželku Libuši S. vyhradil právo doživotního užívání majetku nemovitostí. Dne 1.9.2011 po založení plných mocí nahlédl do spisu zástupce žalobců JUDr. Jan Luhan (viz č.l. 145). Při projednání dědictví dne 8.9.2011 byly za přítomnosti všech dědiců (žalobců v zastoupení advokátem) projednány dosavadní výsledky řízení, bylo zopakováno jednání ze dne 30.6.2011, zástupce žalobců uznal závět' za pravou a platnou, ale namítl její relativní neplatnost ve smyslu § 479 obč. zák. Přítomní uzavřeli dohodu o vypořádání dědictví tak, že každý ze žalobců nabyt ideální polovinu pozemku parc. č. xxx v kat. úz. xxx zapsaného u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, ostatní nemovitý majetek nabyly žalované každá z jedné poloviny, movitý majetek pozůstala manželka, které bylo zřízeno věcné břemeno doživotního bezplatného užívání bytu v domě č. p. xxx v kat. úz. xxx. Rozhodnutím č.j. V-1142/2011-209 ze dne 7.3.2011 Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-východ zamítl návrh na vklad práva vlastnického do katastru nemovitostí na základě smlouvy darovací ze dne 21.1.2011 uzavřené mezi zůstavitelem a žalovanými ohledně tam vyjmenovaných nemovitostí, mezi kterými není uveden předmětný pozemek. Katastrální úřad pro hl. m. Prahu Katastrální pracoviště Praha vydal v řízení, týkajícího se také předmětného pozemku, dne 12.8.2011 usnesení sp. zn. V-6372/2011-101, č.j. V-6372/2011-101/Ut, kterým přerušil řízení o návrhu na povolení vkladu práva vlastnického do katastru nemovitostí na základě smlouvy darovací uzavřené 21.1.2011 mezi zůstavitelem a žalovanými, a to z důvodu řešení předběžné otázky v dědickém řízení, kdo vstoupí do práv zemřelého dárce, do skončení dědického řízení. Rozhodnutím ze dne 15.10.2012 sp. zn. V-6372/2011-101, č.j. V-6372/2011-101- /KA povolil vklad práva vlastnického k pozemku p. č. xxx v kat. úz. xxx do katastru nemovitostí a zamítl návrh na vklad dalších pozemků v témže katastrálním území. Rozhodnutí odůvodnil tím, že v den úmrtí 5.2.2011 byl převodce – zůstavitel ještě vlastníkem převáděných nemovitostí, které přešly na základě usnesení o dědictví na dědice jako aktivum dědictví ke dni smrti zůstavitele. Dědičkami se staly žalované, které měly být zároveň i nabyvatelkami nemovitostí podle darovací smlouvy, proto došlo k zániku povinnosti převést nemovitosti, a to splynutím práv a povinností v jedné osobě dle § 584 zák. č. 40/1964 Sb. (dále obč. zák.). Návrh na vklad není u těchto nemovitostí odůvodněn, protože nabyvatelky dle smlouvy se staly spoluvlastnicemi nemovitostí již k dřívějšímu datu, tj. ke

dni úmrtí převodce. U pozemku p.č. xxx se nestaly nabyvatelky dle smlouvy, ale dědici jsou žalobci, na které ke dni úmrtí zůstavitele přešla jako pasivum dědictví vázanost smluvním projevem vůle zůstavitele, tzn. povinnost převést vlastnické právo na nabyvatele (universální sukcese), jelikož jde o povinnost majetkové povahy, která smrtí nezaniká (§ 579 obč. zák.).

5. Po takto zpřesněném zjištění skutkového stavu dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání není důvodné, což odůvodnil tím, že soud prvního stupně správně zhodnotil důsledky darovací smlouvy, podle které zůstavitel daroval předmětný pozemek žalovaným, dále, že za života zůstavitele, tedy do 5. 2. 2011, nebyl podán katastrálnímu úřadu návrh na vklad do katastru nemovitostí a nedošlo k přechodu vlastnictví, že však úmrtím dárce jeho závazky ze smlouvy nezanikly, ale přešly na dědice, což v praxi znamená, že ke dni úmrtí zůstavitel ještě vlastnil darovanou nemovitost a ta se stala součástí aktiv dědictví, zároveň se ale stal pasivem závazek vyplývající z darovací smlouvy, a tento závazek je povinen splnit dědic darované nemovitosti, a o tom, kdo je touto osobou, může rozhodnout pouze soud v dědickém řízení, to se v daném případě stalo schválením dědické smlouvy za nezletilého a následně rozhodnutím v dědickém řízení. Odvolací soud rovněž přihlédl k tomu, že součástí dohody není žádné ujednání o tom, že by nemělo dojít k přechodu závazku z darovací smlouvy na dědice, samo o sobě to, že součástí dohody není ani výslovně uvedená povinnost dědiců žalobců plnit zmíněné závazky, nezpůsobuje ale zánik těchto závazků, a že v tomto řízení není soud oprávněn jakkoli revidovat dědické rozhodnutí nebo posuzovat jeho správnost. Výrok o nákladech odvolacího řízení odůvodnil § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, že úspěšné žalované se nároku na náhradu nákladů řízení výslovně vzdaly.
6. K dovolání žalobců ve věci rozhodl Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 8.11.2017, kterým zrušil rozsudek městského soudu a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.
7. Nejvyšší soud vycházel ze skutkových zjištění, která přezkumu dovolacího soudu nepodléhají, a proto vycházel ze zjištění odvolacího soudu. Za tohoto skutkového stavu považoval za stěžejní vyřešení právní otázky, zda a jaký vliv má na závazek dárce Václava S., který po uzavření darovací smlouvy, před podáním návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, zemřel, skutečnost, že se v řízení o dědictví dědici dohodli, že předmětný pozemek v k. ú. xxx, který měly podle darovací smlouvy ze dne 21. 1. 2011 nabýt obdarované Jitka H. a Marie S., nabývají žalobci. Touto otázkou se Nejvyšší soud zabýval proto, že dosud nebyla ve všech souvislostech vyřešena.
8. Předmětná darovací smlouva byla uzavřena a dárce zemřel před 1. 1. 2014, tj. před nabytím účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., je třeba projednávanou věc (určení vlastnického práva) posuzovat podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Odkázal na § 132 odst. 11 a § 133 odst. 2 obč. zák. a na § 2 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., podle kterého právní účinky vkladu vznikají na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení ke dni, kdy návrh na vklad byl doručen katastrálnímu úřadu a na § 579 odst. 1 obč. zák., podle kterého smrtí dlužníka povinnost nezanikne, ledaže jejím obsahem bylo plnění, které mělo být provedeno osobně dlužníkem, § 460 obč. zák., podle kterého dědictví se nabývá smrtí zůstavitele a na § 470 odst. 1 a 2 obč. zák., podle kterého dědic odpovídá do výše ceny nabytého dědictví za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele a za zůstavitelovy dluhy, které na něj přešly zůstavitelovou smrtí. Je-li dědiců více, odpovídají za náklady zůstavitelova pohřbu a za dluhy podle poměru toho, co z dědictví nabyli k celému dědictví. V daném případě proto nelze učinit jiný závěr, než že Václav S. byl v době své smrti vlastníkem předmětného pozemku a že tento pozemek patří do aktiv dědictví. V souladu s § 579 odst. 1 obč. zák. však také platí, že úmrtím nezanikl jeho závazek založený za jeho života darovací smlouvou, neboť z povahy věci vyplývá, že nejde o povinnost, která by byla vázána výhradně na jeho osobu, což znamená, že závazek zůstavitele k darování pozemku vyplývající z darovací smlouvy uzavřené dne 21. 1. 2011 patřil v době smrti zůstavitele do pasiv dědictví, a i za tento závazek dědici podle § 470 obč. zák. odpovídají. Z těchto závěrů sice odvolací soud správně vycházel, ale nevzal v úvahu, že v řízení o dědictví uzavřeli dědici dohodu o vypořádání, podle níž předmětný pozemek nabývají nyní

žalobci, a že Obvodní soud Praha-východ usnesením ze dne 19. 12. 2011, č. j. 25 D 249/2011-178, které nabylo právní moci dne 18. 1. 2012, tuto dohodu schválil. Výroky pravomocného usnesení soudu vydaného v řízení o dědictví jsou závazné (§ 159a odst. 1, 3, 4 o.s.ř.) pro účastníky řízení a v rozsahu, v jakém jsou závazné pro účastníky řízení, též pro soudy, správní úřady a jiné orgány, výroky, které stanoví, kdo je zůstavitelovým dědicem, jsou závazné pro každého. Dohoda o vypořádání dědictví, kterou v řízení o dědictví dědici uzavírají podle § 482 obč. zák., je právním úkonem, kterým si upravují vzájemná práva a povinnosti, která na ně přešla zůstavitelovou smrtí. I když takovou úpravou je nejčastěji výše nabytého dědického podílu jednotlivého dědice oproti nároku, který pro něho vyplývá ze zákona, popř. ze závěti, není žádného důvodu k tomu, aby si dědici nemohli dědickou dohodou upravit i práva či povinnosti vyplývající ze závazků zůstavitele vzniklých za jeho života, zejména když se netýkají jiných osob, než dědiců samotných. Prostřednictvím usnesení soudu, kterým je dohoda o vypořádání dědictví schválena, je pak úprava práv a povinností, které na dědice přešly, s účinky ke dni smrti zůstavitele, závazná, a to nejen pro samotné účastníky řízení, ale i pro všechny soudy a správní orgány.

9. Odvolací soud nerespektoval závaznost pravomocného usnesení Obvodního soudu Praha-východ ze dne 19. 12. 2011, č. j. 25 D 249/2011-178, pro účastníky řízení o dědictví (včetně nynějších žalobců a žalovaných) a ve stejném rozsahu i pro soudy a správní orgány, a vycházel i z nesprávného názoru, že závazek zůstavitele k darování předmětného pozemku je povinen splnit dědic darované nemovitosti. Tento názor by mohl obstát v případě, že by celé dědictví nabyt jediný dědic, a na toho by také podle ustanovení § 470 odst. 1 obč. zák. přešly dluhy (závazky) zůstavitele, což není tento případ, neboť dědiců zůstavitele Václava S. bylo více a tito podle § 470 odst. 2 obč. zák. odpovídají za dluhy (závazky) zůstavitele podle poměru toho, co z dědictví nabyli k celému dědictví; to znamená, že každý dědic odpovídá za každý dluh (závazek) zůstavitele poměrně podle toho, co z dědictví nabyt, nikoli, že by jednotliví dědici odpovídali za dluhy (závazky) zůstavitele spojené s konkrétní věcí či právem, které z dědictví nabyli. Z uvedených důvodů dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu (Městskému soudu v Praze) k dalšímu řízení s tím, že právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný.
10. Odvolací soud znovu přezkoumal napadený rozsudek soudu 1. stupně (§ 212 a násl. o.s.ř.) jsa v právním hodnocení vázán rozsudkem Nejvyššího soudu (§ 243g odst. 1 ve vztahu k § 226 odst. 1 o.s.ř.).
11. Zástupce žalobců s odkazem na závěry dovolacího soudu přednesl, že není pochyb o výsledku ve věci samé, proto jsou žalobci ochotni uzavřít smír, jinak navrhl vyhovět žalobě a ohledně nákladů řízení požadoval za oba žalobce náklady za řízení do dnešního dne včetně poplatků a DPH pouze ve výši 40 957 Kč, což je podle jejich propočtu 1/2 nákladů, zbytku se žalobci vzdávají.
12. Žalovaná 1) uvedla, že v dědickém řízení vedli právníci dlouhé jednání, žalované byly víceméně donuceny souhlasit s dohodou, nic v řízení nezatajovaly, předložily všechny doklady a nastalou situaci nezavinily. Důvěřovaly notářce, že jedná odborně a že přání jejich otce bude respektováno.
13. Žalovaná 2) navrhla, aby dědická dohoda byla prohlášena za neplatnou, protože na situaci pohlížejí žalované jinak, ovlivněny rodinnou situací, zejména tím, že s bratrem, kterého jejich otec vydědil, se vůbec neznaly a navázání rodinných vztahů v souvislosti s dědickým řízením nepřijal, rovněž žalobci neměli zájem. Soud by měl respektovat vůli otce žalovaných, protože žalobci chtějí rodinný majetek, ale jako rodina se odmítají chovat. Má obavy, že jednání notářky nebylo zcela objektivní, se zástupcem žalobců se znali minimálně pracovně a hovořili odborně, čemuž žalované jako laici zcela nerozuměly.
14. Při novém přezkumu napadeného rozsudku soudu 1. stupně vycházel odvolací soud ze skutkového stavu výše popsání, který nebyl zpochybněn, a proto lze odkázat na učiněná

zjištění. Naléhavý právní zájem na žalovaném určení podle § 80 o.s.ř. byl dána a rovněž nebyl zpochybněn.

15. Žalované svoji obranu opíraly především o rodinnou historii danou tím, že jejich otec osvojil s předchozí manželkou otce žalobců, ale po smrti manželky bylo dítě svěřeno do péče prarodičů ze strany manželky a otec žalovaných ve snaze o svěřeni dítěte neuspěl. Neměl možnost se vídat se synem, vztah mezi nimi zanikl a posléze zůstavitel syna vydědil. Žalované, děti zůstavitele z dalšího manželství, když se o příbuzných dosvědely, měly zájem navázat kontakt s jediným mužským potomkem, ale neměly úspěch s ním ani se žalobci, což citově těžce nesly. Ačkoliv tyto psychicky náročné okolnosti mohly ovlivnit chování žalovaných v průběhu dědického řízení, odvolací soud nezjistil z obsahu notářského spisu a dědického řízení žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly platnost rozhodnutí v dědické věci, jakož i právní moc a vykonatelnost dědického rozhodnutí. Ostatně žádnou pochybnost v tomto směru nenaznačil ani dovolací soud. Žalované vystupovaly jako účastnice dědického řízení od jednání dne 19.4.2011, se svojí matkou se zúčastnily několika dalších jednání u notářky - soudní komisařky, až při jednání 9.8.2011 po vypracování znaleckých posudků oceňujících nemovitý majetek a po soupisu veškerého majetku zůstavitele uzavřely dědickou dohodu. Pokud měly pochybnosti nebo nejasnosti s právním posouzením svého dědického nároku, měly možnost zajistit si odbornou pomoc. Jak v průběhu řízení žalované uvedly, nepovažovaly za rozumné zakládat spoluvlastnictví nemovitostí se žalobci, což dědická dohoda respektovala.
16. Odvolací soud už v předchozím rozhodnutí konstatoval, že dědici mohou uzavřít dědickou dohodu, která zcela nerespektuje závět', což učinili ve vztahu k dědictví pozůstalé manželky a obdobně mohli učinit ohledně sporného pozemku, což se také stalo. Jak vysvětlil Nejvyšší soud, odvolací soud nesprávně právně zhodnotil právní význam uzavřené dědické dohody, resp. závaznost pravomocného rozhodnutí vydaného v dědickém řízení a jeho vztah k přechodu práv a povinností plynoucích z darovací ohledně předmětného pozemku na dědice. Jednalo se o otázku složitou a řešenou v celistvosti Nejvyšším soudem až v tomto řízení. Jak vyplývá z názoru dovolacího soudu, dědici po zemřelém zůstaviteli fakticky vyřešili přechod závazků z darovací smlouvy pozemku parc.č. xxx k.ú. xxx uzavřením dědické dohody o vypořádání, která byla schválena usnesením Obvodního soudu Praha – východ ze dne 19.12.2011, č.j. 25 D 249/2011-178, které nabylo právní moci 18.1.2012. Tím se dohoda stala vykonatelná a závazná pro účastníky řízení, ale i pro soudy a správní orgány. Odvolací soud měl proto rozhodnutí respektovat, což v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu učinil tímto rozhodnutím, kterým v souladu s obsahem dědické dohody vyhověl žalobě a napadený rozsudek změnil tak, že určil, že žalobci jsou spoluvlastníky předmětného pozemku, a to každý jednou polovinou (§ 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).
17. Odvolací soud znovu rozhodoval o nákladech řízení ve všech stupních, a to podle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim náleží zcela náhrada nákladů řízení, které se skládají ze soudních poplatků 3 000 Kč ze žaloby, 3 000 Kč z odvolání, 10 000 Kč za dovolání a dále z nákladů právního zastoupení. Odměna za úkon právního zastoupení při dvou zastupovaných osobách (§ 12 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb.) při tarifní hodnotě vypočtené z ceny předmětné nemovitosti 856 040 Kč stanovené znaleckým posudkem v dědickém řízení (§ 7 bod 6. a § 8 odst. 1) v částce 18 784 Kč, s připočtením 21 % DPH ve výši 3 944,64 Kč za úkon 22 728,64 Kč, přesahuje jen za převzetí zastoupení a sepsí žaloby a za soudní poplatky částku, kterou žalobci požadují, když ohledně částky přesahující 40 957 Kč se nároku na náhradu nákladů výslovně vzdali. Proto není třeba počítat všechny úkony, neboť je zřejmé, že požadovaná částka za náklady řízení je nižší než vzniklé náklady.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. s výjimkou výroku o nákladech řízení, proti kterému dovolání není přípustné. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu prostřednictvím soudu I. stupně k Nejvyššímu soudu.

Praha 28. února 2018

JUDr. Daniela Benešová v. r.
předsedkyně senátu